

Joelin kirja ja laodikealainen seitsemännen päivän adventtikirkko - numero yhdeksän

Jeff Pippenger

2025-12-11

Numero yhdeksän

Olen tullut tässä Joelin kirjan johdannossa siihen kohtaan, jossa lyhyesti tiivistän joitakin ensimmäisten kahdeksan artikkelin pääkohtia ja osoitan, mitä meidän tulee odottaa Joelin kirjalta nyt, kun ryhdymme tarkastelemaan sitä suuremmin, sekä tietenkin sen, mitä tekemistä tällä on Danielin 11:11–16:n Raphian ja Paniumin taistelujen kanssa?

Olemme painottaneet viinitarhan laulua, sillä ”kokemus” esitetään profeetallisesti ”lauluna”. Yksi niistä tunnusmerkeistä, jotka luonnehtivat niitä sataneljäkymmentäneljää tuhatta heidän laulaessaan Mooseksen ja Karitsan laulua, on juuri tämä, mikä on yksinkertaisesti Johanneksen tapa esittää Jesajan viinitarhan laulu. Jokainen suuri profeetta aloittaa kirjansa tuomiojulistuksilla Israelia vastaan sen kapinan tähden, tai voitaisiin sanoa, että jokainen suuri profeetta laulaa ensin viinitarhan laulun. Väitän, että Joelin ensimmäisen luvun viinitarhan laulu on yksi tärkeimmistä ilmoituksista viinitarhan laulua koskien. En voisi sanoa, olenko oikeassa vai en, mutta syy siihen, että olen tästä vakuuttunut, on se, että Joelin kirjassa symbolisesti esitetyt profeetalliset yhteydet näyttävät olevan avain, tai ehkä pikemminkin akseli useille pinnoille. Joelin todistus ei ainoastaan liity muihin rinnakkaisiin linjoihin, vaan se näyttää myös asettavan viitepisteen, erityisesti ensimmäisen luvun viinitarhan hävityksen symboliikan kautta, sekä siten, että kaksi seuraavaa lukua osoittavat sekä pedon kuvan koetusajan Yhdysvalloissa että myös pedon kuvan koetusajan maailmaa varten. Ja kaikki tämä on asetettu viinitarhan yhteyteen, eikä viinitarha ole elävä viinitarha — jos se ei saa sadetta.

Olemme myös painottaneet sitä profeetallista ajanjaksoa, jota symboli ”kuinka kauan?” edustaa. Koin tarpeelliseksi muistuttaa meitä tästä aiemmin vahvistetusta ”kuinka kauan” -periaatteesta korostaakseni ”päättöskiveä”, joka oli ja on myös perustus ja kulmakivi. Nyt käynnissä oleva Keskiyön huudon sanoman lopullinen täysi kehitys on ”päättöskivi”. Näiden perustusten varaan rakentuen tuo päättöskivi on Millerin jalokivet, jotka loistavat kymmenen kertaa kirkkaammin kuin alussa.

Jumalan ”ihmeellisten tekojen” perusteella huippukivi on se hetki, jolloin Hänen kansansa siirtyy laodikealaisesta kokemuksesta filadelfialaiseen kokemukseen; silloin tuo kansa myös tulee kahdeksanneksi, joka on niistä seitsemästä, ja samalla siirtyy taistelevasta seurakunnasta voittaneeseen seurakuntaan. Tämä siirtymä on huippukivi. Siirtymä toteutuu, kun Jumalan kansa kuulee ja näkee ”huippukivi”-sanoman ja se on ihmeellinen heidän silmissään. Huippukivi-sanoma on huipentuma, sillä se kokoaa yhteen kaikki vertauskuvalliset ”huippukivi”-totuudet. ”Seitsemän aikaa” -sanoma oli Millerin peruskivi, ja sen oli määrä olla milleriläisten huippukivi. Helluntai oli helluntailaisen kauden huippukivi, samoin kuin keskiyön huuto oli ensimmäisen ja toisen enkelin milleriläisen liikkeen huippukivi.

Kristuksen ensimmäistä ja toista enkeliä koskevan Milleriittitemppelin rakentamisen 46-vuotisen ajanjakson huipentumana eli päätekivenä tämän päätekiven tuli tulla perustuskiveksi Kristuksen työlle rakentaa sadanneljäkymmenenneljän tuhannen temppeli. Tämä perustuskivi asetettiin vuonna 1844 valoksi valaisemaan taivaan tietä, ja tästä syystä Jumalan kansan maailman lopussa tulee palata ”vanhoille poluille” löytääkseen levon. Jos ja kun he palaavat milleriittöjen pioneerihistoriaan, he havaitsevat, että Keskiyön huudon sanoma oli perustavan historian huipentuma. Keskiyön huuto oli Pyhän Hengen vuodattamisen ilmentymä. Kun sielu palaa ”vanhoille poluille” ja löytää ”kirkkaan valon”, joka asetettiin polun alkuun eli sen perustuspisteeseen, hän löytää Keskiyön huudon, jonka Jeremia nimeää ”levoksi”.

”Heillä oli polun alussa takanaan kirkas valo, jonka enkeli kertoi minulle olevan ”keskiyön huudon”. Tämä valo loisti koko polun pituudelta ja valaisi heidän jalkansa, etteivät he kompastuisi.

"Jos he pitivät katseensa kiinnitettynä Jeesukseen, joka oli aivan heidän edellään ja johti heitä kaupunkiin, he olivat turvassa. Mutta pian jotkut väsyivät ja sanoivat, että kaupunki oli hyvin kaukana ja että he olivat odottaneet pääsevänsä sinne jo aikaisemmin. Silloin Jeesus rohkaisi heitä kohottamalla kirkkaan oikean käsivartensa, ja hänen käsivarrestaansa lähti valo, joka hulmusi adventtijoukon yllä, ja he huusivat: 'Halleluja!' Toiset puolestaan kielsivät uhkarohkeasti heidän takanaan olevan valon ja sanoivat, ettei Jumala ollut johdattanut heitä niin pitkälle. Heidän takanaan ollut valo sammui, jättäen heidän jalkansa täydelliseen pimeyteen, ja he kompastuivat, kadottivat näkyvistään maalin ja Jeesuksen ja putosivat polulta alas pimeään ja pahaan maailmaan heidän alapuolelleen." Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Milleriläisen historian huippukivi on sadan neljäkymmenenneljän tuhannen historian peruskivi. Kolmen enkelin sanoman alusta vuodesta 1798 siihen saakka, kunnes voittava seurakunta nostetaan esiin pyhäkön puhdistamisen täyttymyksenä sunnuntailaissa, tietä valaisee Keskiyön huudon sanoma, sillä vertaus koskee adventismia ja sitä, kuinka Jumala nostaa esiin kansan heijastamaan täydellisesti Hänen luonnettaan armonajan päätyttyä ihmiskunnalta sunnuntailakriisin aikana.

Polulla Jeesus johtaa, ja Hän valaisee polkua edelleen kohottamalla kirkastetun oikean käsivartensa. Sen vuoksi polun alussa on kirkas valo, ja kirkas valo johtaa polun loppuun. Jeesus, Alfa ja Omega, havainnollistaa lopun alun avulla, niin että valo polun molemmissa päissä on keskiyön huudon sanoma.

Ensimmäinen enkeli saapui vuonna 1798 ja ilmoitti, että Hänen tuomionsa hetki oli tullut: ”Sanoen ... hänen tuomionsa hetki on tullut.” Tuomion hetki tuli vuonna 1798, ja kun se alkoi, alkoi avioliitto Kristuksen ja Hänen uuden morsiamensa — filadelfialaisen milleriittisen adventismin — välillä. Kristuksen oli määrä mennä naimisiin 22. lokakuuta 1844, ja vuosien 1798 ja 1844 välillä morsian valmistettiin valmiiksi. Morsian oli filadelfialainen, sillä Kristuksen morsiamen yllä ei ollut mitään tuomiota, sillä hän valmisti itsensä; hän oli puhdas. Tuomiota koskeva julistus on avioliittoa koskeva julistus, joka alkoi vuonna 1798 ja saavutti täyttymyksensä vuonna 1844.

Milleriläisen liikkeen perusvalo ja päätöskiven valo oli avioliitosta ilmoittava sanoma — keskiyön huudon sanoma. Keskiyön huuto oli ensimmäisen ja toisen enkelin historian sekä Milleriläisen historian perustus ja päätöskivi, ja Milleriläisen historian päätöskivi on sadanneljäkymmenenneljän tuhannen historian peruskivi samalla kun se on myös päätöskivi. Temppelin rakentaminen saatetaan päätökseen, kun päätöskivi asetetaan paikoilleen, ja työn tämän viimeisen ”ihmeellisen” kiven asettamiseksi paikoilleen alku tapahtui heinäkuussa 2023.

On olemassa erilaisia profeettallisia täyttymyksiä, jotka muodostavat huippukiven, mutta huippukivi edustaa myös sanoman huipentumaa. Helluntai oli helluntailaisen ajanjakson sanoman huippukivi, samoin kuin se ”seitsemän ajan” valo, joka tuli Hiram Edsonin kynän kautta vuonna 1856, oli tarkoitettu Millerin sanoman huippukiveksi, sillä ensimmäinen perustavanlaatuinen totuus, jonka Miller löysi, oli ”seitsemän aikaa”. Vuonna 1856 huippukiven totuuden uuden valon hylkääminen merkitsi sitä, että ihminen valitsi kuolla Laodikean erämaassa, niin kuin muinainen Israel oli tehnyt neljäkymmenen vuoden aikana. Tämä yksilöi heinäkuun 2023 vuodeksi 1856, käännekohdaksi Philadelphiasta Laodikeaan milleriittien historiassa ja käänteiseksi liikkeeksi Laodikeasta Philadelphiaan sadan neljäkymmenenneljän tuhannen historiassa. Kristus ei mennyt naimisiin epäpuhtaan naisen kanssa vuonna 1844, sillä tämä oli filadelfialainen, ja Hän on menevä naimisiin Philadelphiasta tulevan morsiamen kanssa sunnuntailaissa. Mutta ensin hänen täytyy valmistautua. Oletko sinä valmis?

Älä pelkää, sinä pieni lauma; sillä teidän Isänne on nähnyt hyväksi antaa teille valtakunnan.
Luuk. 12:32.

22. lokakuuta 1844 Herra meni naimisiin morsiamen kanssa, jonka Hän oli valmistanut seuraamaan Häntä kolmannen enkelin historiaan ja kaikkeen siihen, mitä kolmas enkeli edustaa; mutta vuoteen 1863 mennessä kolmannen enkelin historia oli johdettu syrjään Laodikean erämaahan. Vuosien 1844–1863 historia edustaa kolmannen enkelin ajanjaksoa ja tarjoaa siten kuvauksen tyhmistä neitsyistä sadan neljäkymmenenneljän tuhannen sinetöimisen aikakautena. Neitsyet ovat vehnää ja lustetta, joita erotetaan sanomien avulla, joita enkelit esikuvallisesti kuvaavat—sillä enkelit ovat ne, jotka suorittavat erottamisen työn.

”Sitten näin kolmannen enkelin. Minua seuraava enkeli sanoi: ’Pelottava on hänen työnsä. Kauhistuttava on hänen tehtävänsä. Hän on se enkeli, jonka tulee erottaa vehnä lusteista sekä sinetöidä eli sitoa vehnä taivaalliseen aittaan. Näiden asioiden tulisi vallata koko mieli, koko huomio.’” Early Writings, 119.

Ilmestyskirjan neljännentoista luvun kolmen enkelin sanoma on myöhäissateen sanoma, joka erottaa toisistaan ja sitoo yhteen nämä kaksi luokkaa.

”Johannekselle avattiin näkymiä, jotka koskivat seurakunnan kokemuksen syviä ja järjestyttävän merkityksellisiä vaiheita. Hän näki Jumalan kansan aseman, vaarat, taistelut ja lopullisen vapautuksen. Hän kirjoittaa muistiin viimeiset sanomat, joiden on määrä kypsyttää maan sato joko lyhteiksi taivaalliseen aittaan tai risukimpuiksi hävityksen tulia varten. Hänelle ilmoitettiin aiheita, joilla on valtavan suuri merkitys, erityisesti viimeistä seurakuntaa varten, jotta ne, joiden tuli kääntyä eksytyksestä totuuteen, saisivat opetusta heitä edessä olevista

vaaroista ja taisteluista. Kenenkään ei tarvitse olla pimeydessä sen suhteen, mitä maan päälle on tulossa.” The Great Controversy, 341.

Tässä sukupolvessa juuri ”totuuden sanat” ovat ”päättösanomat, joiden tulee kypsyttää elonkorjuu”, ja ne erottavat nämä kaksi ryhmää toisistaan. Tämä työ on myös Millerin unen ”likaharjamiehen” työtä.

“Jonka viskin on Hänen kädessään, ja Hän puhdistaa perin pohjin puimatantereensa ja kokoaa nisunsa aittaan.” Matteus 3:12. Tämä oli yksi puhdistamisen ajoista. Totuuden sanojen kautta akanat erotettiin nisusta. Koska he olivat liian turhamaisia ja omavanhurskaita ottaakseen vastaan nuhdetta, liian maailmaa rakastavia hyväksyäkseen nöyryyden elämän, monet kääntyivät pois Jeesuksesta. Monet tekevät yhä samoin. Sieluja koetellaan tänä päivänä samoin kuin noita opetuslapsia Kapernaumin synagogassa. Kun totuus saatetaan sydämeen, he näkevät, ettei heidän elämänsä ole sopusoinnussa Jumalan tahdon kanssa. He näkevät tarvitsevänsä itsessään täydellisen muutoksen; mutta he eivät ole halukkaita ryhtymään tuohon itsensä kieltävään työhön. Sen tähden he vihastuvat, kun heidän syntinsä paljastetaan. He menevät pois loukkaantuneina, niin kuin opetuslapset jättivät Jeesuksen ja mutisivat: ‘Tämä puhe on kova; kuka voi sitä kuulla?’” Alfa ja omega, s. 392.

Alkaen vuoden 1844 suuresta pettymyksestä tienviitat ja tapahtumat aina vuoteen 1863 saakka edustavat 9/11:n historian sunnuntailaista annettavaan lakiin asti. Miksi 1844/9/11, kysyt?

Sisar White’n kirjoitukset ilmaisevat selvästi, että kolmas enkeli saapui 22. lokakuuta 1844, mutta saapui myös vuonna 1888, mikä on 9/11:n esikuva. Vielä tärkeämpää on, että kaikki profeetat erottavat juuri 9/11:n historian aina sunnuntailakiin asti, niin ettei kyseessä ole kahden tai kolmen todistus, vaan jokaisen Jumalan Sanan todistajan yhtynyt todistus siitä, että ajanjakso 9/11:stä sunnuntailakiin on se aika, jolloin ”jokaisen näyn täytyminen” toteutuu.

Kolmannen enkelin saapumisen ja päätöksen historia ulottui vuodesta 1844 vuoteen 1863, ja se edustaa Jumalan ihmeellisten tekojen ajanjaksoa 9/11:stä sunnuntailaista annettavaan lakiin saakka. Tätä historiaa edustaa myös ajanjakso 1840–1844, ja siinä linjassa 1840 on alfa ja 1844 omega. Vuosien 1844–1863 linjassa 1844 on alfa ja 1863 omega. Vuosi 1844 on sekä alfa että omega.

Risti liittyy vuoteen 1844, ja Alfa ja Omega vuodatti verensä ristillä. Päivämäärästä 9/11 (1840) alkaen näemme Ilmestyskirjan kymmenennen luvun esittävän historian, joka alkaa siitä, että Johannes syö pienen kirjan vuonna 1840, ja sitten pettymyksen hänen vatsassaan vuonna 1844. Syöminen on alku; vatsa merkitsee loppua. Kymmenennen luvun viimeinen jae kuvaa tämän historian toistuvan sadan neljäkymmenen tuhannen historiassa.

Ja minä otin sen pienen kirjan enkelin kädestä ja söin sen; ja se oli minun suussani makea kuin hunaja, mutta syötyäni sen vatsani tuli karvaaksi. Ja hän sanoi minulle: Sinun tulee jälleen profetoida monista kansoista ja kansanheimoista ja kielistä ja kuninkaista. Ilmestys 10:10, 11.

Ilmestyskirjan kymmenes luku ja Habakukin toinen luku edustavat kahta lukua, jotka todistavat profeetallisesta ajanjaksosta vuodesta 1840 vuoteen 1844. Vuosien 1844–1863 historia alkaa

pettymyksen tienviitasta, jota seuraa hajaannus ja jota puolestaan seuraa kokoaminen. Tänä aikana Habakukin kahden taulun profeetallinen historia päättyy, kun toinen taulu painettiin vuonna 1849 ja julkaistiin laajemmin vuonna 1850. Habakukin taulujen ajanjakso ulottui toukokuusta 1842, jolloin vuoden 1843 kartta julkaistiin, ja profeetallinen ajanjakso päättyi siihen, mistä se alkoi: toisen Habakukin kahdesta taulusta julkaisemiseen. Vuoden 1843 kartta on alfa ja vuoden 1850 kartta on omega.

Vuonna 1856 Hiram Edson kirjoitti artikkelisarjan, joka vei William Millerin käsityksen ”seitsemästä ajasta” uudelle tasolle. Edsonin työ oli Millerin työn omega; se nosti Millerin perustavan totuuden huippukiven asemaan, jonka tarkoituksena oli voimaannuttaa Jumalan kansa. Millerin valo ”seitsemästä ajasta” oli alfa, ja Edsonin valo ”seitsemästä ajasta” oli omega.

Vuonna 1863 liikkeestä tuli kirkko, joka lopulta toisi omasta keskuudestaan esiin liikkeen, samalla tavoin kuin milleriläiset tulivat protestanteista ja aivan kuten opetuslapset tulivat ulos juutalaisuudesta kristinuskoon sekä kuten Joosua ja Kaaleb tulivat entisestä liittokansasta, jonka oli määrä kuolla erämaahan.

Juuri samassa historiassa (1844–1863) maapedon republikaaninen sarvi käy läpi rinnakkaisen kamppailun, joka lopulta puhkeaa sisällissodaksi, jonka kaikki historioitsijat ovat yhtä mieltä saavuttaneen puolivälinsä vuonna 1863 Lincolnin vapautusjulistuksen myötä. Lincoln edustaa ensimmäistä republikaanista presidenttiä, joka vannoi presidentinvalan siihenastisen historian pahimman demokraattisen presidentin jälkeen. Hänet myöhemmin murhattiin. Kaikki nämä profeetalliset tunnusmerkit ja muutkin toistuvat viimeisessä republikaanisessa presidentissä.

Vuodet 1844–1863 sisälsivät hajottamisen ja kokoamisen. Vuosi 1863 edustaa sunnuntailakia, joten vuonna 1844 tapahtunut hajottaminen on ainoa hajottaminen aina vuoteen 1863 saakka, jolloin laodikealaiset seitsemännen päivän adventistit hajotettiin Laodikean erämaahan. Vuosi 1844 tuotti hajottamisen ja vuosi 1863 tuotti hajottamisen, todistaen siten sen tosiasian puolesta, että historia on tunnistettu profeetallinen symboli, sillä se alkaa alfa-hajottamisella vuonna 1844 ja päättyy omega-hajottamiseen vuonna 1863. Ensimmäinen hajottaminen saapui 18. heinäkuuta 2020, ja lopullinen omega-hajottaminen täyttyy sunnuntailain aikana.

”Aika on tulossa, jolloin meidät erotetaan toisistamme ja hajotetaan, ja jokaisen meistä on seisottava vailla sitä etuoikeutta, että saisimme olla yhteydessä niihin, joilla on yhtä kallis usko; ja kuinka voitte kestää, ellei Jumala ole rinnallanne ja ellette tiedä, että hän johtaa ja ohjaa teitä?” Review and Herald, 25. maaliskuuta 1890.

Ei riitä, että Jumala seisoo ”sinun rinnallasi”; sinun täytyy myös ”tietää, että hän johtaa ja ohjaa sinua”. Tämä tosiasia on profetian aihe, jota kuvataan erilaisilla ilmauksilla, jotka perustuvat siihen, milloin ”te saatte tuntea Herran”.

Ja te saatte syödä yltäkylläisesti ja tulla ravituiksi, ja te ylistätte Herran, teidän Jumalanne, nimeä, hänen, joka on tehnyt ihmeellisesti teitä kohtaan; eikä minun kansani ole milloinkaan joutuva häpeään. Ja te tulette tietämään, että minä olen Israelin keskellä ja että minä olen Herra, teidän Jumalanne, eikä muuta ole; eikä minun kansani ole milloinkaan joutuva häpeään. ... Niin te tulette tietämään, että minä olen Herra, teidän Jumalanne, joka asun Siionissa,

pyhällä vuorellani; silloin Jerusalemin on oleva pyhä, eivätkä muukalaiset enää milloinkaan kulje sen halki. Joel 2:26, 27, 3:17.

Kun Jerusalemin on pyhä, se on voittava seurakunta, sillä taisteleva seurakunta määritellään seurakunnaksi, joka koostuu vehnästä ja lusteesta, ja kun ”muukalaiset eivät enää kulje sen kautta”, ”Jerusalemin”, ”enää”, Jumalan kansa ”saa tietää”, ”että hän johtaa ja opastaa”. He tietävät, sillä he ovat niitä, jotka ovat täyttäneet ”seitsemän kertaa” -rukouksen, johon sisältyy sen tunnustaminen, ettei Jumala ollut johtanut sinua laodikealaisena, mutta kun muutut filadelfialaiseksi, tulet tietämään, ”että hän johtaa ja opastaa” ja että Jumala on ”Israelin keskellä”.

Huhtikuun 19. päivän alfa-sironnan (pettymyksen) ja lokakuun 22. päivän oomega-sironnan (pettymyksen) merkitsee ensimmäinen virallinen julkaisu lokakuun 22. päivän suuren pettymyksen jälkeen. Julkaiseminen on profeetallinen merkkipaalu milleriittien historiassa ja Yhdysvaltojen profeetallisessa historiassa, joten ensimmäinen vuoden 1844 jälkeen virallisesti julkaistu aineisto on tuon historian tienviitta, ja tämä tienviitta osoittaa sironnan.

1847—Hajallaan oleva jäännös ulkomailla

Sana ”pienelle laumalle”.

”Seuraavat artikkelit kirjoitettiin The Day-Dawniin, jota O. R. L. Crosier on julkaissut Canandaiguassa, New Yorkissa. Mutta koska sitä lehteä ei nyt julkaista, emmekä tiedä, julkaistaanko sitä enää uudelleen, meistä eräät Mainessa ovat katsoneet parhaaksi saattaa ne julkisuuteen tässä muodossa. Tahdon kiinnittää ”pienen lauman” huomion niihin asioihin, jotka hyvin pian tulevat tapahtumaan tämän maan päällä....”

Lukija on havainnut, että kolme rouva E. G. Whiten kirjoittamaa tiedonantoa sisällytettiin teokseen A Word to the “Little Flock.”...

”Toinen rouva Whiten sanoma, joka löytyy sivuilta 14–18, on kertomus hänen ensimmäisestä näystään otsikolla Hajallaan olevaan Jäännökseen. Tämä kirjoitettiin 20. joulukuuta 1845 henkilökohtaisena kirjeenä Enoch Jacobsille, ja vastaanottaja julkaisi sen ensi kerran The Day-Star -lehdessä 24. tammikuuta 1846. Sitten 6. huhtikuuta 1846 James White ja H. S. Gurney julkaisivat sen uudelleen irtolehtisenä. Lausuma siinä muodossa kuin se esiintyy teoksessa A Word to the ‘Little Flock’, vähäisiä toimituksellisia muutoksia ja lisättyjä raamatunkohtaviitteitä lukuun ottamatta, on yhtäpitävä näyn täydellisen selostuksen kanssa sellaisena kuin se ensi kerran painettiin.” James White, A Word to the ‘Little Flock’, 25.

Vuosi 1844 merkitsee enkelin saapumista ja pettymystä. Vuonna 1845 ensimmäinen näky kirjoitetaan muistiin, ja se julkaistaan vuonna 1846. Ensimmäinen näky on osoitettu ”hajallaan olevalle jäännökselle”. Epäilen, että naimaton teini-ikäinen naisprofeetta tiesi ensimmäistä näkyään kirjoittaessaan, että ”jäännöksen” eräs profeetallinen tunnusmerkki on se, että jäännöksen täytyisi profeetallisesta välttämättömyydestä olla ”hajallaan”, yhtenä sadan neljäkymmenen tuhannen tuntomerkeistä. Vuonna 1846 Whitet menivät naimisiin, mikä muutti Ellenin sukunimen Whiteksi. Samana vuonna Whitet alkoivat pitää seitsemännen päivän sapattia. Vuonna 1846 liitto merkitään saatetuksi päätökseen, vuonna 1844 alkanut profeetallinen avioliitto täyttyi vuonna

1846, ja vuonna 1847 ensimmäinen virallinen julkaisu painetaan ja postitetaan.

Toukokuu, 1850

”RAKAS LUKIJA — Tämän tarkastelun tarkoituksena on ollut paljastaa erehdys pyhän totuuden valossa...”

”Esittäessäni tämän pienen teoksen hajallaan olevalle laumalle olen tältä osin täyttänyt velvollisuuteni heitä kohtaan, ja lisätköön Jumala siihen siunauksensa. Aamen.” James White, *The Seventh-day Sabbath not Abolished*, 2.

James Whiten julkaisu osoittaa, että hänen kuulijakuntansa oli yhä hajallaan oleva lauma, mutta se on myös seitsemännen päivän sapatin puolustus. Tämä on kolmannen enkelin sanoma sen varhaisvaiheessa milleriläisen adventismin sapatin ja kolmannen enkelin ymmärryksen kannalta. Se julkaistiin samana vuonna kuin vuoden 1850 kartta julkaistiin, ja yhdessä ne edustavat Herran armeijan nostattamista lähestyvää sunnuntailakiriä varten. Jeesus havainnollistaa aina lopun alulla, ja ne, jotka esittivät sanoman vuonna 1844 käyttäen vuoden 1843 karttaa, olivat esikuvana niille, jotka esittäisivät sanoman käyttäen vuoden 1850 karttaa. Habakukin kahden taulun ajanjakson alussa miehet julistivat ajan sanomaa yhdessä Habakukin taulun kanssa, ja vuonna 1850 James White esittää kolmannen enkelin sanoman yhdessä vuoden 1850 kartan kanssa. Kartan laati veli Nichols vuoden 1849 ajanjaksolla, aikana jolloin James ja Ellen White asuivat veli Nicholsin luona. James White liittyi suoraan vuoden 1850 kartan valmistamiseen, ja sinä vuonna hän alkoi julistaa kolmannen enkelin sanomaa.

”23. syyskuuta [1850] Herra näytti minulle, että hän oli ojentanut kätensä toisen kerran saadakseen kansansa jäännöksen takaisin, ja että ponnistuksia on kaksinkertaistettava tässä kokoamisen ajassa. Hajottamisen aikana Israelia lyötiin ja raadeltiin; mutta nyt kokoamisen aikana Jumala parantaa ja sitoo kansansa haavat. Hajottamisen aikana totuuden levittämiseksi tehdyt ponnistukset vaikuttivat vain vähän, saivat aikaan vain vähän tai eivät mitään; mutta kokoamisen aikana, kun Jumala on ryhtynyt kokoamaan kansaansa, totuuden levittämiseksi tehdyt ponnistukset saavuttavat niille tarkoitetun vaikutuksen. Kaikkien tulisi olla yksimielisiä ja innokkaita työssä. Minulle näytettiin, että oli häpeällistä kenenkään vedota hajottamisen aikaan esimerkkeinä, joiden tulisi ohjata meitä nyt kokoamisen aikana; sillä jos Jumala ei tekisi nyt meidän hyväksemme enempää kuin hän teki silloin, Israelia ei koskaan koottaisi. On yhtä välttämätöntä, että totuus julkaistaan lehdessä, kuin että sitä saarnataan.” *Review and Herald*, 1. marraskuuta 1850.

Näkemyks, että Herra ”ojensi kätensä toistamiseen saadakseen kansansa jäännöksen takaisin”, sivulla 74, viittaa ainoastaan siihen yhteyteen ja voimaan, joka kerran vallitsi niiden keskuudessa, jotka odottivat Kristusta, sekä siihen tosiasiaan, että Hän oli alkanut jälleen yhdistää ja nostaa kansaansa. Varhaisia kirjoituksia, 86.

Sisar White kommentoi teoksessa *Early Writings* *Review and Herald* -lehden kohtaa liittyen siihen, että hän käytti profeetta Jesajan sanoja sanoessaan: ”Herra näytti minulle, että hän oli ojentanut kätensä toisen kerran hankkiakseen takaisin kansansa jäännöksen.” Hän ojensi kätensä vuonna 1850. Kun Hän kokosi tuon kansan kaikkeinpyhimpään 22. lokakuuta 1844, se tapahtui

hajottamisen päättyessä, joka oli kestänyt vuodesta 677 eKr. aina 22. lokakuuta 1844 saakka. Kirjaimellinen Juuda, joka asui kirjaimellisessa ihanuuden maassa, hajotettiin 2520 vuodeksi sopusoinnussa 3. Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennenkuudennen luvun ”seitsemän ajan” kanssa vuonna 677 eKr. 2520 vuoden päättyessä hengellinen Israel koottiin 22. lokakuuta 1844, ja heidät hajotettiin välittömästi, ja hajottaminen päättyi, kun Herra ojentaa kätensä toisen kerran. Hän kokoaa heidät toisen kerran tässä kohdassa toteuttaakseen kaksi asiaa: ”sitoakseen kansansa haavat” ja ”nostaakseen” kansansa.

”Sitten näin kolmannen enkelin. Minua seuraava enkeli sanoi: ’Peljättävä on hänen sanansa, kauhistava hänen tehtävänsä. Hän on se enkeli, jonka tulee erottaa vehnä lusteista sekä sinetöidä tai sitoa vehnä taivaalliseen aittaan.’ Näiden asioiden tulisi vallata koko mieli, koko huomio. Minulle osoitettiin jälleen, kuinka välttämätöntä on, että ne, jotka uskovat meidän saavan viimeisen armon sanoman, pysyvät erillään niistä, jotka päivä päivältä ottavat vastaan tai imevät itseensä uutta eksytystä. Näin, ettei nuorten eikä vanhojen tulisi osallistua niiden kokouksiin, jotka ovat eksytyksessä ja pimeydessä. Enkeli sanoi: ’Lakatkoon mieli viipymästä asioissa, joista ei ole hyötyä.’” Manuscript Releases, volume 5, 425.

Toinen kokoaminen, joka alkoi vuonna 1850, esikuvasi Jumalan kansan sinetöimistä (sitomista), kun heidät korotetaan, ”nostetaan”, lipuksi. Vuosi 1850 osoittaa, milloin Herra kokoaa ne sataneljäkymmentäneljäentuhatta. Profetiallisen välttämättömyyden vuoksi heidän on täytynyt olla hajotettuina ennen kuin heidät kootaan. Näin ollen Ilmestyskirjan 11:11:n ”kolme ja puoli päivää”, jotka symboloivat 1260:tä, joka on puolet 2520:stä ja kuvaa 18. heinäkuuta 2020 seurannutta hajottamista. Ilmestyskirjan 11:11 esittää niiden toista kokoamista, joiden on määrä olla ne sataneljäkymmentäneljäentuhatta, sekä lippua, joka nostetaan kansoille, niin kuin Jesajan 11:11:ssä esitetään!

Ja sinä päivänä on oleva Iisain juurivesa, joka seisoo kansojen lippuna; hänen tykönsä pakanakansat hakeutuvat, ja hänen leposijansa on oleva kunniakas.

Ja on tapahtuva sinä päivänä, että Herra ojentaa kätensä toisen kerran hankkiakseen takaisin kansansa jäännöksen, joka on jäljellä Assyriasta ja Egyptistä ja Patroksesta ja Kuusista ja Eelamista ja Sinearin maasta ja Hamatista ja meren saarista.

Ja hän pystyttää kansoille lipunmerkin, kokoaa Israelin karkotetut ja kerää yhteen Juudan hajotetut maan neljästä äärestä. Jesaja 11:10, 11, 12.

Vuonna 1850 Herra ojensi kätensä toistamiseen kootakseen kansan, joka esitti kolmannen enkelin sanomaa yhdessä Keskiyön huudon sanoman kanssa, sellaisena kuin se on kuvattuna Habakukin kahdessa taulussa. Heinäkuussa 2023 Herra ojensi kätensä toistamiseen kootakseen kansan, joka esitti kolmannen enkelin sanomaa yhdessä Keskiyön huudon sanoman kanssa, sellaisena kuin se on kuvattuna Habakukin kahdessa taulussa. Sekä vuosi 1850 että heinäkuu 2023 osoittavat ”hänen kansansa jäännöksen” kokoamisen, niin kuin Jesaja toteaa 11. luvun jakeessa 11. Jae 11 on jakeiden kymmenen ja kaksitoista välissä, ja molemmat nuo jakeet osoittavat lipun korottamisen maailmalle.

Jokainen näistä kolmesta jakeesta osoittaa tunnuslipun, vaikka keskimäinen jae yksilöi heidät ”jäännökseksi”. Tuo jäännös kootaan siellä toisen kerran, ja niiden heimojen lukumäärä, joista heidät kootaan, on kahdeksan. ”8” ei edusta ainoastaan niitä, jotka Nooan arkissa siirtyivät vanhasta maailmasta uuteen maailmaan näkemättä kuolemaa, vaan ”8” edustaa myös niitä, jotka ovat seitsemästä se kahdeksas seurakunta. Ilmestyskirjan 11:11:n kaksi todistajaa ovat ne, jotka on herätetty kuolleista. Luku ”8” on ylösnousemuksen vertauskuva, sadan neljäkymmenennelljän tuhannen vertauskuva, kasteen vertauskuva sekä niiden vertauskuva, jotka siirtyvät Laodikeasta Filadelfiaan ja tulevat Jesajan tunnuslipuksi kansoille. Herra ojentaa kätensä toisen kerran vuosina 1850–1865 ja jälleen heinäkuussa 2023.

Vuonna 2023 seitsemästä ajasta annettiin uutta valoa, aivan kuten oli tapahtunut vuonna 1856. Ajanjakso vuodesta 1856 vuoteen 1863 kuvaa sadan neljäkymmenennelljän tuhannen historiaa, jolloin Herra nostaa jäännöskansansa sotajoukoksi.

Jesajan 11:11 on täydellisessä sopusoinnussa Ilmestyskirjan 11:11:n kanssa, joka puolestaan on täydellisessä sopusoinnussa Danielin 11:11:n kanssa. Jesaja ja Johannes kuvaavat sisäistä historiaa ja Daniel ulkoista historiaa. Danielin 11:11:n ulkoinen linja kulkee rinnakkain Johanneksen 11:11:n sisäisen linjan kanssa, ja Jesajan 11:11 esittää sisäisen linjan lipun, joka kutsuu Jumalan toisen lauman ulos ulkoisesta linjasta. Palmoni on sitonut nämä kohdat yhteen kauniiksi kimpuksi tavalla, jonka on voinut toteuttaa vain Hän, joka on kaiken Luoja.

Jatkamme näiden asioiden käsittelyä seuraavassa artikkelissa.

Vuoropuhelu keinotekoisen informaation kanssa:

Löytääkö matematiikan maailma lukua ”11” koskevaa mitään merkitystä?

Kyllä, lukuun 11 liittyy useita aidosti matemaattisesti kiinnostavia ja merkityksellisiä seikkoja (sen lisäksi, että se on alkuluku). Tässä ovat tärkeimmät niistä, joita matemaatikot ja matematiikan harrastajat usein korostavat:

11 on viides alkuluku, pienin kaksinumeroinen alkuluku ja ensimmäinen alkuluku, joka on 10-järjestelmässä palindromi. ”11” on pienin repunit-luku (luku, joka koostuu toistetuista ykkösistä), joka on alkuluku. Se on ainoa kaksinumeroinen alkuluku, jossa molemmat numerot ovat samat. 11, 22, 33, 44 jne. Tämä pätee vain ”11”:een. ”11” on Mersennen alkuluvun eksponentti. Murtoluvun $1/11 = 0,090909\dots$ desimaalikehitelmällä on vain 2:n pituinen toistojakso, mutta $1/11$ on tunnettu myös toisella tavalla: alkulukujen jono 11, 101, 1009, 10007, 100003 jne. esiintyy keskusteluissa aritmeettisessa progressiossa olevista alkuluvuista. Astetta 22 oleva dihedrinen ryhmä (säännöllisen 11-kulmion symmetriat) on merkittävä, koska ”11” on pienin alkuluku, jonka tapauksessa dihedrisellä ryhmällä on ryhmäteoriassa kiinnostava epäabelinen, keskukseton rakenne. Teoreettisessa fysiikassa (säieteoria / M-teoria) maailmankaikkeus mallinnetaan usein 11 aika-avaruusulottuvuudessa, ja tällä alalla työskentelevät fyysikot ja matemaatikot kiinnittävät usein huomiota luvun 11 esiintymiseen. ”11” on ainoa palindrominen alkuluku, jossa on parillinen määrä numeroita (kaikki muut parillisen numeroiden määrän omaavat, kahta suuremmat luvut ovat jaollisia luvulla 11 ja siten yhdistettyjä). Tämä on

harrastelijamatematiikan lukuteorian lause.

Yhteenvetona:

Vaikka ”11”:llä ei ole samaa supertähden asemaa kuin π :llä, e:llä tai kultaisella leikkauksella, se tulee toistuvasti esiin monien ilmiöiden pienimpänä tai ensimmäisenä esimerkkinä (ensimmäinen repunit-alkuluku, ainoa parillisen numeromäärän omaava palindrominen alkuluku, varhainen esiintyminen monissa todistuksissa ja vastaesimerkeissä, M-teorian 11 ulottuvuutta jne.). Niinpä kyllä—matematiikan piirissä 11:tä pidetään merkittävänä lukuna.

”Hän, joka innoitti Sanan, oli Sanan todellinen selittäjä. Kristus havainnollisti opetuksiaan kiinnittämällä kuulijainsa huomion luonnon yksinkertaisiin lakeihin ja niihin tuttuihin esineisiin, joita he päivittäin näkivät ja käsittelivät. Näin hän johti heidän mielensä luonnollisesta hengelliseen. Monet eivät heti kyenneet käsittämään hänen vertaustensa merkitystä; mutta kun he päivä päivältä joutuivat kosketuksiin niiden kohteiden kanssa, joihin Suuri Opettaja oli liittänyt hengellisiä totuuksia, jotkut havaitsivat niiden jumalallisen totuuden opetukset, joita hän oli pyrkinyt painamaan heidän mieleensä, ja nämä vakuutuivat hänen tehtävänsä totuudesta ja kääntyivät evankeliumiin.” Sabbath School Worker, 1. joulukuuta 1909.

”Näin johdattaessaan luonnollisesta hengelliseen valtakuntaan Kristuksen vertaukset ovat renkaita siinä totuuden ketjussa, joka yhdistää ihmisen Jumalaan ja maan taivaaseen.” Kristuksen vertaukset, 17.